

Lia Reĝa Moŝto Alfonso XIII^a, esperantisto

La Prezidanto de la Madrid'a Grupo Esperantista, vizitis La Hispanan Reĝon por donaci al li la numeron de la esperantista gazeto *La Revuo*, kiun ĝia redakcio dediĉis al li, lukse bindita, kiel Honora Prezidanto de la V^a Kongreso.

Dum la interparalado la prezidanto de la Madrid'a Grupo, faris mallongan raporton pri la Kongreso kaj Postkongreso. La Reĝo, kiu kore aprobas nian celon aldonis, ke li lernis iom esperanton, kion li pruvis, per legado kaj tradukado de pecon el la gazeto al li donacita, kaj ankau Li diris, ke estus konsilinde la lernado de esperanto al la diplomatiistoj; poste, la prezidanto de la Grupo, je la nomo de Doktoro Zamenhof, dankis La Reĝon, pro la honoro, kiun Li faris al nia kara majstro nomante lin Komandoro de Elisabetho la Katolika, kaj La Reĝo respondis, ke tio ne meritas dankon, ĉar li nur faris iom da justeco al la granda merito de la elpensinto de nia lingvo, kiun li ne povas ellerni, Li diris, pro la multegaj okupadoj kiujn li havas.

S. M. El Rey Alfonso XIII, esperantista

El Presidente del Grupo Esperantista de Madrid, visitó al Rey de España para regalarle el número de la revista esperantista *La Revuo*, que la redacción de ella le dedicó lujosamente encuadernada, como Presidente Honorario del V.º Congreso.

Durante la audiencia, el presidente del Grupo de Madrid, hizo una breve reseña del Congreso y Postcongreso. El Rey, que cariñosamente aprueba nuestros propósitos, añadió, que él ha estudiado algo el esperanto, lo cual demostró leyendo y traduciendo un trozo de la revista que le había sido regalada, y también dijo, que vería de aconsejar el estudio del esperanto á los diplomáticos; después, el presidente del Grupo, en nombre del Doctor Zamenhof, dió gracias al Rey por el honor que le había hecho á nuestro querido maestro nombrándole Comendador de Isabel la Católica, y El Rey respondió que ello no merecía agradecimiento, porque él solamente había hecho algo de justicia al gran mérito del inventor de nuestra lengua, la cual él no puede aprender á fondo, dijo, por las muchísimas ocupaciones que tiene.

Pri la V^a Internacia Kongreso de Esperanto

Impresoj de Kongresano

Malfavoraj cirkonstancoj mortminacis ĉiunomente la kvinan Kongreson dum la lastaj antaŭsemajnoj de la dato difinita por tiu ĉiujara okazintaĵo.

Sajnis ke la dio de la Malsukceso amuzigas supersutante nin per ĉiaj malfeliĉigiloj, kiajn li posedas por tiu celo. Hispan-Maroka longedaŭra milito, ribeloj en la Kongresurbo, permlitista regado, trograndigitaj teruraj sciigoj, timo, suspektoj kaj aliaj bedaŭrindaĵoj por ni hispanoj kunmikse amasiĝis, por ruinigi nian kvinan Kongreson.

Estis necese kunigi ĉiajn pacigajn ecojn de Esperanto por atingi la grandiozan kaj brilantan sukceson, kiun nia kvina trafis.

LA SUNO HISPANA en sia Oktobra numero jam raportis kvazaŭ telegrafe (pro tempa devigo) la okazintaĵojn de la kvina Kongreso. Mi intencas nun raporti pli detale miajn personajn impresojn pri kelkaj brilantaj okazintaĵoj de tiu neforgesebla Kongreso. Mi ne priskribos ilin laŭ rigora tagordo de efektiviĝo, tion ja faris LA SUNO HISPANA, la memoro estos mia helpanto por tio.

Prezentado de «Mistero de Doloro» Triumfo de la Internacia Teatro

Malgraŭ mia fervoro kaj fido al la taŭgeco de Esperanto, mi neniam povis imagi la grandan sukceson, kiun en la Teatro atingas nia helpa lingvo. Mi vidis argumenton disvolvitan en Esperanta lando; mi aŭdis la lingvon Esperanto elparolita tutsame kiel natura lingvo, mi ĉeestis la estontan internacian Teatrarton. Sinjoro Reicher, la aktoro kiu ludis kaj direktis la tragedion *Ifigenio*, esperante, dum la Dresdena Kongreso tre prave diris: «Ĉiuj artoj, aŭ preskaŭ ĉiuj, estas kvazaŭ internaciaj: la pentro, la skulpto, la gravuro, la muziko, eĉ la literaturo dank' al tradukoj, estas internaciaj; nur la dramarto estas severe enkatenita en la naciaj limoj! La agkampo de aktoro estas tiel malvasta, kiel la parolkampo de lia lingvo. Kia neesperbla progreso, kia gajno por la teatro, se iam fondiĝos la «Internacia Teatro» kies publiko estos la *Mondo!* Antaŭ kiam ekzistis Esperanto, tio estis nur sonĝo; sed nun la bela sonĝo efektiviĝos, kaj mi per ĉiuj miaj fortoj penados por ĝin realigi. Kia bela kronado de artista vivo estus la fondo, la starigo de internacia ĉie komprenata dramarto!».

La prezentado de *Mistero de Doloro* okazis en Teatro Romea la jaŭdon naŭan de Septembro je la 9.^a kaj 1/2 vespere.

Antaŭ la difinita horo la Strato Hospital, kie sidas la dirita Teatro, prezentas vivoplenan aspekton; el la Rambloj alfluas multope la zumanta internacia publiko sin direktante al la Teatro. La strataj muzikistoj ludas nian himnon *La Espero*, kaj ĉio esperigas ĝui ravan feston. Ĉe la pordo de la Teatro rajd-gvardistoj zorgas pri la bona ordo dum la eniro. Plej multaj el la balkonoj kaj butikoj de la strato Hospital, same kiel tiuj de la famaj Rambloj kaj stratoj de Barcelono, estas ornamitaj per esperantaj standardoj, drapiraĵoj, afiŝoj kaj aliaj elmontroj de la intereso, kiun por nia afero sentas la progreseman Barcelonan popolon. Ĉe la teatra pordo oni disdonas al la publiko paperajn standardetojn enhavantajn la programon (tiujn standardetojn oni disdonas en ĉiuj festoj, enhavantajn la ciŭtagan programon) broŝuretojn, prospektojn, k. t. p.

Enirinte en la Teatron mi restas mirigata antaŭ la bonstila kaj arta ornamaranĝo de la Teatro.

La loĝioj estas kumligitaj per multaj artaj florgirlandoj, kvazaŭ tiuj girlandoj estus simbole la ligiloj, kiuj kunligis niajn korojn; esperantaj flagoj, steloj, verdaj drapiraĵoj vidiĝas ĉiuloke, ĉio tre arte aranĝita! La publiko prezentas originalan aspekton, jes, kosmopolitan aspekton kiun tre malofte oni povas vidi. La riĉaj tualetoj kaj juveloj de la kongresaninoj ĉiuj surportantaj la tre videblan kongresan insignon beligas tian nepriskribeblan aspekton.

Je la naŭa kaj duono sin prezentas en la honora loĝio Dro. Zamenhof akompanita de lia simpatia edzino, sinjoro Pujala, prezidanto de la kongreso kun lia ĉarma edzino, sekretariino, kaj aliaj komitatanoj. Imponanta ovacio eksonas en la Teatro, unumove ĉiuj starigas kaj per unusenta impulso ĉiuj komencas kunkanti la himnon *La Espero*.

Finita la himno, sinjoro Bourlet, la eminenta direktoro de *La Revuo*, legis paroladon de sinjoro Adriá Gual, aŭtoro de la dramo tuj ludota *Mistero de Doloro*, per kiu li esprimas sian dankon pro la honoro atingita kaj salutas la ĉeestantaron. Li diras: «Mi neniam eĉ sonĝus similan aferon! Neniam mi imagus mian modestan dramon sub

juĝo de internacia publiko, kaj tiun mirindajon, kiu pasas ĉe mi, kaj kiun mi profund-
de ĝuas—tute kiel homo ĝuas la plej valorajn bonojn de la vivo,—mi ŝaldas al tiu,
kiun ni ĉiuj sufiĉe konas, ĉar li estas parto de nia ekzistado, al homo kiu sciis kunigi
sub unu solan standardon la ĉieajn homojn sin amantajn per la interkompreniĝado
de la parolo, mi ĝin ŝaldas al Doktoro Zamenhof ĉi tie ĉeestanta, por kiu mi petas—
laŭlogike kaj laŭsente—la unuan eksplodon de aplaŭdoj de tiu ĉi beninda vesperkun-
veno».

Poste li rakontas sian vivadon en Parizo kaj finas per jenaj vortoj:

«Saluton! Saluton!

Saluton al la Majstro! Saluton al lia apostola familio! Saluton al la venontaj
generacioj, por kiuj ni pretigas ĉiun feliĉon! De post hodiaŭ, nia agada kampo
plilarĝiĝas! Ni estas Viaj».

Eksplodo de aplaŭdoj resonas en la Teatro kiu devigas sin prezenti en la scenejon
sinjoro Gual.

Kaj komenciĝas la prezentado de *Mistero de Doloro* Triakta Dramo verkita de
sinjoro Adriá Gual tradukita el kataluna lingvo de sinjoro Fred. Pujalá y Vallés.

Oni povas diri, ke por mi estis tiu la definitiva elprovo, kiun mi deziregis ĉeesti,
por konvinkiĝi pri la plena taŭgeco de Esperanto!

Mi nur diros, ke la ovacioj estis tiel oftaj kaj veraj, ke ili devigis ĉiunmomente sin
prezenti en la scenejon la aŭtoro, la tradukinto kaj la aktoroj, dum la aktoj kaj en la
aktofinoj, por ricevi la varmajn aplaŭdojn per kiuj la internacia publiko premias ilian
laboron. Ĉiuj aklamis al Zamenhof, ĉiuj aplaŭdis. Ĉiuj sentis samtempe, kaj ĉiuj
esprimis siajn sentojn parolante saman lingvon, tiun de Zamenhof. La grandioza
emociplena ovacio, la entuziasma manifestacio okazis en la fino de la prezentado.
Longedaŭra eksploda ovacio resonis kaj samtempe la scenejo kovriĝas per floroj,
kiujn la publiko enĵetis tien. La ovacio daŭras... daŭras... la kurtenego leviĝas kaj
falas unu kaj alian fojon, la geaktoroj supreniras en la loĝion de Doktoro Zamenhof
kaj emociplenaj lin ĉirkaŭprenas ĉiuj, kaj la ovacio ankoraŭ daŭras ĝis kiam la
staranta publiko ripetas la himnon *La Espero*, majeste... solene... triumfe...

De intence mi lasis por la fino citi la nomojn de la spertaj aktoroj, kiuj tiel
majstre ludis iliajn rolojn en *Mistero de Doloro*. Tre rajte ili meritis la longedaŭrajn
aplaŭdojn per kiuj la internacia juĝantaro rekompencis ilian laboron kaj la multvalo-
rajn memorajojn, kiujn Doktoro Zamenhof al ili dediĉis. Brave! por sinjoro Carles
Capdevila, sinjorinoj Emilia kaj Antonia Baró, sinjoroj Lluis Puiggari, Carlo Urbez,
Miguel Sirvent kaj Jozefo Monge, kies nomojn gravuriĝis en la Historio de la In-
ternacia Teatro. Ilia elparolado kaj bonstila dirmaniero estas kapabla por konvinki
eĉ la plej skeptikulojn!

En unu el la interaktoj la prezidanto sinjoro Pujalá sciigis, ke la Barcelona
urbestraro en sia hodiaŭa kunsido decidis inviti la gekongresanojn al oficiala festo
organizita je ilia honoro, okazonta la sabaton 11.^{an} en la Palaco de Belartoj je la
9.^a vespere. Por tiu festo la urbestraro voĉdonis kvinmil pesetojn.

Dankon!!!

La Kongresurbo

Mi envenas Barcelonon Sabaton 4.^{an} kaj tre malĝoje mi sciigis ke Dro. Zamenhof
jam ĉeestas en Barcelono de kelkaj tagoj kaj ke la Aŭtoritatoj ne permesis ke oni
faru manifestacian eniron al nia Majstro pro la tiamaj cirkonstancoj de Barcelono. Tre
bedaŭrinda estis tia kontraŭaĵo, ĉar certe ke tiu manifestacio estus estinta multfrukto-
porta por nia afero. Belan aspekton prezentis la stratoj kaj placoj el Barcelono; miloj
da esperantaj standardoj kaj ornamajoj vidiĝas ĉie. Ĉie oni nin akceptas tre gastame
kaj ĝentile.

Dimanĉe matene, unua kongrestago, la famaj Rambloj prezentas vivoplenan kosmopolitan aspekton. El ĉiuj vagonaroj kaj vaporŝipoj envenas multope aroj de babilemaj gekongresanoj, kiuj plenigas la stratojn sin direktante al la *Akceptejo* obeante la ordonon el la afiŝoj fiksitaj en la stacidomo kaj tramvojoj: *Esperantistoj! Iru senprokraste en la Akceptejon. Palaco de Belartoj.* Tie oni elprenas la kongresajn dokumentojn.

La oficiala Akcepto al Zamenhof

Inter aliaj okazintaĵoj, jam raportitaj de LA SUNO HISPANA, impresis min profunde la alveno de Dro. Zamenhof en la Palaco de Belartoj; je la dekunua kaj kvarono li eniras en la navon plena de gekongresanoj; la urba muzikbando ekludas la himnon *La Espero*, la entuziasmo debordigas, eksploda longedaŭra aplaŭdado resonas en la salonego. Tiam Akceptan Kunsidon jam raportis LA SUNO HISPANA.

Parolado de la oficiala delegito el la Valencia Urbeŝtraro Doktoro Jozefo Aguilar Blanch

Dro. Aguilar Blanch, al kiu tiom ŝuldas la Valencia Grupo Esperantista, estas uno el la Urbkonsilantoj, kiu malgraŭ la senĉesa laborado, kiun postulas lia oficiala ofico fervore lernis Esperanton, kaj en malmulte da tempo li atingis enviindan personecon en la Esperantistaro. Konitaj estas jam de la legantoj de LA SUNO HISPANA la senfinaj klopodoj de tiu fervorulo por havigi al nia afero oficialan kunhelpon. Okaze de nia V^a Kongreso la Urbkonsilantaro nomis lin delegito oficiala de la Valencia urbkonsilantaro en tiu kongreso kaj jen lia parolado dum la malferma kunsido okazinta la lundon 6^{an} en la Palaco de Belartoj:

«Gesinjoroj:

Nomita de la Valencia urbeŝtraro ĝia oficiala Delegito en tiu ĉi Kongreso, mi estas devigita min levi por fari al vi paroladon. Mi estas fiera fari ĝin en la nomo de la Konsilantaro el Valencio, ĉar ĝi estis en Hispanujo la unua urbo-konsilantaro, kiu donacis sian oficialan kunhelpon al la esperanta lingvo.

Jam de pli ol tri jaroj, ke ĝi, en la afiŝoj anoncantaj siajn famajn jarfoirojn, empresigas eldonon en Esperanta lingvo por ĝin sendi fremlanden kaj tiel, tiu-ĉi decido fariĝis jam regulo en ĝiaj agoj, tial ĉiujare estas por ĝi devigo eldoni serion da afiŝoj en nia kara lingvo, aldonante kune cirkulerojn esperante redaktitajn por la alsendo de la diritaj afiŝoj.

La bonfarada influo de tiu urbeŝtraro por la helpo de nia lingvo ne konsistas nur el tio; de pli ol du jaroj la urbeŝtraro subvencias la Esperantan Grupon el Valencio, por ke ĝi povu plenumi pli bone ĝian propagandan rolon pri Esperanto, difinante senpagajn kursojn por malriĉaj laboristoj.

Kaj fine:

En Valencio estis organizita la grandioza Ekspozicio per kiu la urbo montras al la enlandanoj kaj fremdlandanoj la ellaboraĵojn de ĝia kreanta energio. En ĝi la Valencia Grupo Esperantista instalas Esperantan Fakon por ke ĝi taŭgu kiel pruvo de la disvastigado de nia kara lingvo en Valencio.

La Grupo ŝuldas ankaŭ al la urbeŝtraro la belegan salonon en kiun tiu instalis la Fakon Esperantan.

Ĝi estas parto de la grandioza Palaco de la Urbeŝtraro de la Valencia Ekspozicio.

Pro tio mi diris al vi antaŭe, ke mi estas fiera poroli tie-ĉi en la nomo de la Valencia Urbeŝtraro, ĉar la vojo de ĝi entreprenita estos sendube sekvata de ĉiuj Urbeŝtraroj, kiuj sin priokupas pri la homaj progresoj.

Nur mankas al mi por fini, peti de vi, en la nomo de la Urbeŝtraro kaj en tiu de la

urba konsilantaro el Valencio, ke vi, kara majstro, kaj gekongresanoj ĉiuj, ĉeestu la Postkongreson, kiun kune la Grupo Esperantista kaj la Ekspozicia Komitato aranĝas je via honoro, en la urbo, kiu pro sia ĉielo, pro sia tero kaj pro sia maro, estas nomata la ĝardeno de Hispanujo kaj la Perlo de la Mediteraneo».

La Floraj Ludoj

Du kongresaj festoj pruvis al la nekredema mondo, la taŭgecon de nia lingvo laŭ literatura vidpunkto. La prezentado de *Mistero de Doloro* kaj la *Floraj Ludoj*.

Se grandioza estis la sukceso de la teatraĵo *Mistero de Doloro*, ne malpli granda estis la sukceso de la *Floraj Ludoj*.

Antaŭ la kvara, horo definitiva por la komenco de la Poezia Festo, la ĉirkaŭaĵoj de la Borso prezentas la aspekton de la gravaj solenaĵoj. Rajdistaj Urbgvardianoj parade vestitaj staras vice ĉe la pordego.

La babilema gekongresanaro gaje sin directas al la festo. Multenombra scivolema popolanaro haltas por vidi la eniron de la elegantaj kongresaninoj kaj la originalan aspekton de la kongresanaro.

Interne, la aspekto estas majesta. Grandaj tapiŝoj, standardoj kaj drapiraĵoj esperantaj kaj katalunaj ornamas la murojn kaj pendas de la plafono kaj kolonegoj. La estrado havas majestan aspekton. Riĉaj drapiraĵoj kurtene aranĝitaj ornamas ĝin; ĉe la fundo, en la mezo, troviĝas la trona apogseĝo por la Reĝino de la Festo. La salonego estas plenplena de zumanta ĉeestantaro.

Je la kvara, la muziko lokita en la vestiblo ludas la himnon *La Espero* kaj eniras en la navon Dro. Zamenhof, akompanita de generalo Sebert, la prezidanto de la Floraj Ludoj S-ro. Bourlet, S-roj. Barono du Menil, Boirac, la prezidanto de l'Kongreso Pujulá Vallés, Sabadell, Bremón Masgrau, Sales Balmes, kaj aliaj komitatanoj.

Imponanta ovacio resonas en la salonego, kiu daŭras ĝis ĉiuj tiuj Sroj sin lokas en la estradon. En la Aŭtoritatanaj seĝejoj sidas la Urbestro de Barcelono Sro. Franciskó Layret kaj la urbkonsilatoj Sroj. Peris, Fuster, Reig y Rovira, Morales, Cararach, Puig de Asprer, Sans kaj la okaza sekretario Sro. Janer. Ankaŭ prezidis la feston la Prezidanto de la Provinca Deputataro.

Sidas honorloke S-inoj Zamenhof, Rebours de Pujulá, kaj aliaj distingindaj kongresaninoj.

La Urbestro per mallonga parolado malfermas la feston.

La Prezidanto de la Unuaj Internaciaj Floraj Ludoj Sro. Carlo Bourlet faras elokventan paroladon, per kiu laŭdas Dron, Zamenhof kaj lian gloran verkon kaj instigas la poetojn por ke ili uzu Esperanton, kiel internacian lingvon tre taŭgan por kanti la homan amon kaj ke ĝi iĝu vera reflektado de la universala amsentto kaj homara interfratiĝo. Li tre laŭdis Barcelonon, ĉar estas ĝi la urbo en kiu okazas la Unuaj Internaciaj Floraj Ludoj. Longedaŭra aplaŭdado premias la bonegan paroladon de la prezidanto de la Floraj Ludoj.

Sinjoro Boirac, sekretario de la Floraj Ludoj legas la liston de la premiitoj kaj premiitaj poezioj. La unuan premion atingas sinjorino Marie Hankel, la tiom de ni konata kaj lertega germana esperantistino. Ŝian premiitan poezion jam publikigis LA SUNO HISPANA.

La duan premion atingis S-ro Edmond Privat, (Sviso), la nelacebla propagandisto. La poezio premiita estas *Sur la vojo de l' vivo*.

La tria premio estis por la anglo S-ro Bickell. La kvaran, donacita de la hispana Reĝa Moŝto Alfonso XIII atingis S-ro Chavet.

Poste la sekretario daŭrigis la liston de la premioj (*tridek-naŭ!*), kiujn atingis la kongresanoj gesinjoroj Laveri, Clerement, Rogensson, Oscar Vanschon, Bousson, Bria, Dalmau kaj aliaj figurante inter ili multaj kongresaninoj.

La inteligenta Prezidanto de la Valencia Grupo Esperantista, sinjoro Vicente Inglada Ors atingis premion por lia verko, kies devizo estas *Ne estas amo sen jaluzo*.

Emociplena ovacio resonis en la salonego.

Finita la disdono de premioj, S ro Bourlet faris mallongan dankeman paroladon finante per laŭta Vivu Esperanto!

La Urbestro fermis la feston kaj la muzikbando ekludis la himnon La Espero, kiun nore kantis la ĉeestantaro.

Tiel memorinda kaj sukcesplena festo finis per entuziasma manifestacio al Zamenhof. Poste la gekongresanoj plenigis la stratojn kaj kafejojn, formante gajajn rondojn ĉirkaŭ la kafejaj tabloj, interŝanĝante siajn aŭtografajn, vizitkartojn kaj manpremojn, kiel pruvon de la tutmonda interfratiĝo de la homaro, kiu nun komencas disvolviĝi en la mondo kaj neniu scias kien ĝi kondukos la homaron post kelkaj jarcentoj!

Barcelono, Septembro 1909.—NOVEJARQUE (*Anĝelo*).

Bibliografio

Adria Gual. Mistero de doloro, dramo en tri aktoj, el kataluna lingvo tradukis Frederiko Pujulá Vallés. Esperanta Kolekto de «La Revuo». Prezo: 2 frankoj. Librejo Hachette kaj k.º, 79, Boulevard Saint-Germain, Parizo.

S-ro Pujulá montris veran lertecon elektante tiun ĉi impresan dramon por traduki, ĉar ĝi estas interesa kaj emociiga. Vidvino havanta filinon edziniĝis kun viro 28-jara. Kun granda ĉagreno ŝi konstatas, ke ŝia filino kaj ŝia edzo sin amas reciproke, kaj puŝata de malespero ŝi memmortiĝas. Tiu ĉi simpla dramo trafas profunde la koron de la publiko per sia grandiozeco, kaj dum la prezentado en Barcelono—kiu estis mirinde farita—ĝi ricevis grandegan sukceson, kiun ne forgesos ĉiuj, kiuj ĉeestis en la teatro.

Unu fojon... verkis Miguel Cases. (Salmerón, 229, 4.º, 2.ª, Barcelona). Prezo: 0'30 frankoj, ĉe la aŭtoro.

Kolekto de tre spritaj rakontetoj.

Universala Esperantista Popolbiblioteko N.º 1.ª Naŭ historioj pri l' aŭtoritato laŭ Multatuli, tradukita kaj provizita per klarigoj kaj notetoj de J. L. Bruijn. (170, Klepperstraat. Hago. Nederlando). Prezo: 4 spesdekoj.

Broŝureto 16—paĝa, kies enhavitaj historioj estas interesaj kaj spritaj.

Aoro Stenografio internacia, lernolibro por uzo en la lingvoj Esperanta, Angla, Franca, Germana, Rusa, Hispana, de Rudol Sprotte. Berlin Esperanto Verlag Möller & Borel. Prezo: 0'20 spesmiloj.

Tre interesa libreto en kiu ĝia aŭtoro klarigas en la diritaj lingvoj ĉiujn regulojn por uzado de la Stenografio Aoro de li mem elpensita. Ni varme rekomendas ĝin al niaj legantoj.

Kiel ni plibeligos vivon? originale verkita de «Saĝulo». Prezo: 0'25 spesmiloj. Eldonita de la Esperanto Verlag Möller & Borel, Berlin.

La aŭtoro prezentas en tiu ĉi interesa libreto kolekton da reguloj tre praktikaj kaj vere utilaj por plibeligi la vivon. Ĉiu legos do, tiun ĉi broŝuron profite kaj amuze.

Memorandumo de la Ĝenerala Asocio de la Kuracistoj en Rumanujo pri la Kongreso de Budapeŝto.